

BLAZNIKOVİ VEČERI

Dovolite mi, da najprej pozdravim vse, ki ste se udeležili tega večera, sogovornike, poslušalce, sodelavce in člane odbora Muzejskega društva Škofja Loka ter naše pokrovitelje – Obrtno združenje Škofja Loka.

Z nekaj besedami hočem pokazati smiselnost današnjega pogovora. Že v vabilu smo povedali, da želimo na današnjem večeru drug drugega obogatiti z informacijami o virih za zgodovino naših škofjeloških krajev. Gre za razne vidike. Nekateri bodo predstavili svoje raziskave in dejavnosti, za katere bolj malo ali pa nič ne vemo, pa se nanašajo na »naš« svet. Drugi bodo predstavili obseg in možnosti virov, ki jih poseduje posamezna ustanova, podjetje ali katerakoli druga pravna oseba. Tretji vidik pa je tudi v tem, da damo na razpolago tiste stvari in informacije, ki jih sami ne bomo tako kmalu obdelali ali pa nikoli, srečali pa smo jih pri iskanju drugih, za nas bistvenih podatkov, po arhivih, knjižnicah in muzejih, ali jih ne bomo obdelali zaradi preobilice lastnega dela oz. usmeritve, ali zaradi naše drugačnejše naravnosti v stroki, ali zaradi težko razumljivega arhiva (neznanje jezika, transkripcije), ali zaradi tega, ker je nekomu zaradi kakršnegakoli vzroka dostop do določenega arhiva oz. podatka lažji in obratno težji.

Predlagam in menim, da danes ne poslušajmo dolgih znanstvenih referatov, znanstveno podkrepljenih in citiranih izsledkov, ugotovljenih s primerjalno metodo itd., temveč predvsem odprimo svoj spomin in beležke, v katere smo zapisovali zato, da bi svoje kolege opozorili na te podatke.

Ker je danes šele začetek, po drugi strani pa ima vsak izmed nas raznovrstne tematske podatke o virih, zato se ni mogoče omejiti ozko na eno temo, temveč je odločitev za

širino. Zaradi poslušalcev, ki so različni, ne bomo govorili zgolj o gospodarstvu, temveč tudi o drugem, ne samo o 18. in 19. stol., temveč tudi o NOB in povojnem času. Žal je zaradi nesrečne poškodbe Liljane Šuštar izostal prispevek o arhivu Občinskega komiteja ZK.

Za začetek smo pritegnili strokovnjake, ki dobro poznajo »svoje« arhive in nam bodo marsikaj bolj razumljivo in oprijemljivo povedali kot pisani vodniki po arhivih.

Drugi bodo tematsko predstavili posamezne fonde (npr. notariat v Škofji Loki in Planinsko društvo). Tretji pa so primeri, ko poročevalec o virih dvomi, kako razporediti snov: kronološko, po nahajališčih vira, po temah ali še kako drugače. Pristop je različen. Ob objavi, in to upamo, da bo, pa bo nujno treba misliti na tematska kazala. To pa je tudi že delno preseganje današnjega smisla srečanja.

Slišali bomo tudi dva prispevka arheologov: o Šmarjetni gori in o pristanu na Kranclju, ki so ga že pred več kot tridesetimi leti odkrili, pa ne obrazložili, kaj pomeni. Nekaj bomo zvedeli tudi o prvi svetovni vojni.

Če bomo strpno in z veliko mero odprtosti obogatili drug drugega z »napotnicami« za nova dela o naši preteklosti, bomo najbolj podobni tistemu, ki je dal današnjemu večeru ime – Blaznikov večer, saj iz lastne izkušnje moram reči, da ni nikoli ljubosumno skrival pred menoj podatkov, do katerih je prišel. Ne, celo ponujal in spodbujal je, da mi bo pomagal s svojim znanjem in viri, ker da je še toliko zanimivih neobravnavanih dogodkov. To pa ni le obljubljal, temveč tudi dejansko veliko-dušno delal.

(Iz uvodnega pozdrava V. Demšarja)

I. Blaznikov večer 14. januarja 1989

Arhivi za zgodovino loškega ozemlja

V več slovenskih večjih ali manjših središčih že več let trajajo muzejski, domoznanski, društveni ali kako podobno poimenovani dnevi oz. večeri. Zato Blaznikov večer ni za slovenski prostor nikakršna posebnost, za samo Škofjo Loko in njeno okolico pa vendar pomeni neko poživitev muzejsko-društvene dejavnosti.

Prvi Blaznikov večer je bil sicer načrtovan že v okviru 50-letnice Muzejskega društva Škofja Loka, pa smo ga zaradi raznih vzrokov preložili v čas praznovanja občinskega praznika Škofja Loke. V vabilih na prvi Blaznikov večer je Muzejsko društvo zapisalo, da vabi na to delovno srečanje »strokovnjake, poznavalce in ljubitelje preteklosti domačega kraja«.

Večer je poimenovan po dr. Pavlu Blazniku, znanem loškem rojaku in najboljšem poznavalcu zgodovine loškega gospostva. Blaznik je svoje zgodovinske razprave nekako zaključeval s začetkom 19. stoletja. Ostaja pa ves zgodovinski prostor od tega časa dalje do danes v veliki meri neraziskovan. Ker zgodovine lahko pišemo le na osnovi virov in literature, je bil prvi namen organizatorjev tega večera, da bi zbirali podatke o tem, kje je, kakšno je in koliko je ohranjenega arhivskega gradiva za naše – loške (nekdanje freisinške) kraje. Podatke zbiramo tudi tako, da pri svojem delu v arhivu, knjižnicah, muzejih in drugod naredimo kratko zabeležko, kaj je kje o Loškem napisanega.

Naprosili smo deset sogovornikov. Iz objektivnih vzrokov dva nista prijavila svoji temi. Če samo bežno predstavimo teme in sogovornike, najprej omenimo Franceta Štukla, ki je povedal, kakšne vire ima Zgodovinski arhiv Ljubljana, Enota v Škofji Loki, za zgodovino gospodarstva. Metod Benedik, gvardijan v Kapucinskem samostanu v Škofji Loki, nam je

povedal, kaj imajo zanimivega za loško zgodovino v njihovem arhivu. Zlasti pa je predstavil bogastvo podatkov njihove kronike. Arheologinja Zorka Šubic je dokumentirala napis na že pred desetletji odkritem pristanu na Kranjcu. Zelo zanimivo je bilo predavanje arheologa Andreja Valiča o nastanku, vlogi in zgodovini cerkve ter same vzpetine Šmarjetne gore pri Kranju. Etnologinja v Loškem muzeju Meta Strle je zbrala vrsto virov iz raznih arhivov za etnološko podobo na Loškem. Gre za razne običaje, hišna imena in poklice in v tej zvezi socialno stanje naših ljudi. Judita Šega je predstavila Planinsko društvo v Škofji Loki na osnovi virov, ki so v Zgodovinskem arhivu Ljubljana, Enota v Škofji Loki. Iz istega arhiva, le iz Enote v Kranju, je bil Janez Kopač. Povedal nam je veliko zanimivosti o raznih razkropljenih podatkih v njihovem arhivu, v raznih fondih zlasti v stari Jugoslaviji. Tudi sam sem »natresel« raznih drobtinic iz zelo različnih arhivov. Največ sem našel v Arhivu SR Slovenije, precej tudi v Nadškofijskem arhivu v Ljubljani, Študijski knjižnici Mirana Jarca v Novem mestu (rodbina Levičnik iz Železnikov!) ter v Narodni in univerzitetni knjižnici v Ljubljani, če omenim samo nekatere ustanove.

Kljub kar precej hladni galeriji se je že vmes in ob koncu v »uradnem« delu večera razvil prijeten pogovor o teh vprašanih. Udeležba, nekaj čez trideset ljudi, je organizatorje ohrabrila, da bodo še organizirali take večere. Tudi aktivni udeleženci so se nam že tedaj prijavljali. Še več korajže in volje smo dobili, ko smo se preselili v tople prostore loškega gradu. Ob pravi domači zaseki in kozarčku domačega sadjevca so tudi bolj molčeči marsikaj zanimivega vedeli povedati, kje vse lahko še iščemo vire za našo zgodovino.

II. Blaznikov večer 11. maja 1989

Prenova stavbne dediščine v občini Škofja Loka

Tudi drugi Blaznikov večer je bil v galeriji na loškem gradu. Muzejsko društvo Škofja Loka, kot organizator teh večerov, je želelo, da avtorji knjige Prenova starega mestnega

jedra Škofje Loke, ki je izšla lani, predstavijo v živo njeno problematiko. Istočano je bila tudi razstava študij analiz in projektov v galeriji na gradu. Večer je začel dr. Branko

Berčić, predsednik Muzejskega društva. Seznanil nas je z historiatom zaščite mesta in vsemi vprašanji v tej zvezi. Posebej je nakazal problematiko nekaterih stavb v Škofji Loki, zlasti Martinove in Žigonove hiše na Mestnem trgu.

Matevž Dagarin, sedanji predsednik Odbora za prenavo Škofje Loke, je dobro predstavil knjigo. Prikazal je delo odbora, ki ga je v prvi sestavi vodil inž. Ivan Hafner iz Škofje Loke. Povedal je, katere študije so doslej že pripravili, kakšna je kulturna dediščina Škofje Loke in katere konkretne rešitve so že opravili pri prenovi. V Žireh in Železnikih so ustanovili posebno pododbora za prenavo teh krajev. Veliko jima je pomagala občinska raziskovalna skupnost Škofja Loka, ki je dala precej sredstev za ta dela. V načrtu imajo obnove cerkva v Crngrobu, Gostecah in na Suhi.

Kako gleda na Škofjo Loko in na njeno prenavo, je povedal glavni oblikovalec arhitekturnih rešitev profesor na fakulteti za arhitekturo dr. Peter Fister. Nanizal je nekaj nujnih poudarkov prenavo: a) staro mestno jedro – Plac – naj postane resnično center za vse dejavnosti, ki jih ta prostor prenese, zlasti naj turistično zaživi; b) vizualno je potrebno posebej oblikovati Mestni trg in Cankarjev trg; c) srednjeveško mestno jedro Loke naj bo obdano s posebnim pasom – zidom; d) grad moramo posebno poudariti, to je izvesek Loke; e) poudariti moramo posebno zanimive in lepe stavbe, kot so: Kašča, Martinova in Žigonova hiša; f) usposobiti je treba ljudi in prostore za kvalitetno ponudbo obiskovalcem, npr. Krona naj postane spet pravo gostišče, zato je nujna njena obnova; g) na živ, zgodovinski način moramo predstaviti Škofjo Loko. Na Mestnem trgu se mora vedno nekaj dogajati v zvezi z zgodovinskim izročilom. Ali ni nekje tu nujno iskati mesto za Blaznikov spomenik? Potožil je tudi, da se kljub prizadevanjem prenavo ne izvaja v vseh detajlih tako, kot je predvideno po načrtih (npr. obnova streh ni predvidena s pločevinastimi zaključki).

Marsikaj zanimivega sta nam vedela povedati njegova sodelavca. Arhitekt Darko Likar nas je spomnil na navado v tujini, da je za take prenavo potrebno posebno mesto, mogoče tabla, kjer lahko ljudje povedo, oz. napišejo svoja mnenja oz. pripombe. Modest Erbežnik je nekaj več povedal o dosednji prenovi. Začela se je z dokumentacijo, ki pa jo izvajalci žal niso zmeraj upoštevali. Preveč so delali po

svoje, zlasti ob sobotah in nedeljah. Menil je, da bi bilo potrebno pri tem delu zajeti celo stavbo hkrati, še boljše pa kar cel kare mesta, ne pa malo tu, malo tam. Dobro projektirana in obnovljena se mu zdi Jesharna v Loki. Projekte za Škofjo Loko je delalo Projektivno podjetje Kranj.

Nosilec prenavo je bilo podjetje Obrtnik v Škofji Loki, kateremu je Stanovanjska skupnost v Škofji Loki zaupala to delo. V imenu izvajalca je Pavle Okorn povedal, da je v mestu potrebo obnove 60 % objektov. Do objektov v družbeni lasti je nekaj lažji pristop in tako so v glavnem vsa podstrešja, ki so v družbeni lasti, že prenovljena. Seveda pa tudi tu velja kot drugod: če ni denarja, ni moč obnavljati. In tega ni!

Načrtovali so tudi, da zajamejo večji del mesta s centralno kotlovnico, vendar predlog ni bil sprejet, zato bo kotlovnica v Blaževi ulici le za manjše število stavb. Za vse nas je bilo pravo presenečenje podatek, da bi lahko v pritličjih v mestu Škofji Loki dobili 3000 m² kvalitetnega prostora (med drugim iz raznih drvnic).

Predstavnik Stanovanjske skupnosti Vili Hoff je napovedal skorajšnjo prenavo Martinove hiše. Žigonova hiša pa je v naslednjem planu. V slednji bi lahko v prostorih sedanjega Partizana dobili kulturno dvorano za koncerte in druga kulturna srečanja. Drugo pa je vprašanje ostalih prostorov, kdo bi jih želel uporabljati in tudi financirati dela. Tu bi bil prostor tudi za razne družbene dejavnosti (sodišče?). Kabli bi lahko tudi nadomestili neokusne antene po strehah mestnih hiš.

V razpravi, ki se je zelo živahno, toda tudi kulturno razvijala, smo zvedeli še za razne načrte in pomisleke. Izračuni so pokazali, da je enota koristne površine pri prenovi za 20 % cenejša kot pri novogradnjah ali konkretno: nad Krono stane danes (maj 1989!) s prenavo pridobljen prostor 360 milijonov en m², pri novogradnji pa 480 milijonov (starih). Žigonova hiša ima okoli 1000 m² uporabne površine. Inž. Ivan Hafner nam je povedal, da v občini Škofja Loka pet do deset let ne bi bilo potrebno na novo graditi, če bi se lotili temeljite prenavo celotnega stanovanjskega fonda, ki je primeren za prenavo. Mnenju, da bi se morala Občinska turistična zveza bolj vključiti v turistično ponudbo mestnega jedra, smo vsi pritrdili. O Kašči smo zvedeli, da je predlog zanjo naslednji: tri nadstropja naj bi uredilo

za svoje potrebe Obrtno združenje, eno pa naj bo za galerijo slik, ki jih Loki podarja njen rojak akademski slikar France Mihelič. Predlog, naj bo v Kašči vseslovenski muzej obrti, je vsekakor zanimiv.

Nekaj pa se je moč naučiti tudi na drugih izkušnjah. Arhitekt Ivo Stražar iz Kamnika nam je povedal, kako poteka prenova njihovega mesta. Preurejajo navadno tri do štiri hiše skupaj, a to temeljito. Udeleženci, ki pa so pokukali tudi čez naše meje, so vedeli, da

npr. v Nemčiji finansirajo prenove v tretinjskem razmerju: eno tretjino da država, drugo pokrajina (dežela) in tretjo lastnik.

Še bi se pogovarjali, spraševali in odgovarjali. Ko smo ugotovili, da je že deveta ura (začeli pa smo ob šestih zvečer), smo se razšli. Le bolj vneti so ostali še pri tej temi tudi na poti z gradu in na Mestnem trgu: Zakaj Puštal ne spada v preново Škofje Loke in propada? Zakaj so v samem mestu še dejavnosti, ki onesnažujejo okolico vse doli do Lontrga? itd.

III. Blaznikov večer 21. decembra 1989

Pošta in notariat v Loki

Tretji Blaznikov večer je bil v prenovljenem pritličju okroglega stolpa na Loškem gradu. V vabilu je bilo posebej poudarjeno, da bo prostor ogrevan. Nihče pa ni mislil, da bo to ogrevanje kar dvojno. Prvo je bilo z elektriko, za drugo pa so poskrbeli napovedani trije zgodovinarji.

Zgodovino loške pošte je pregledno podala kustosinja Gorenjskega muzeja Majda Žontar. Najprej je prikazala širše razmere glede pošte na Kranjskem, potem pa je kot pahljačo odpirala pred nami razvoj pošte od Škofje Loke do zadnje vasi.

Začetni razvoj pošte v stari Avstriji je povezan predvsem s turško nevarnostjo. V 18. stoletju se je uveljavil vozni poštni promet, istočasno pa je bilo še vedno veliko poštних slov s konji. Načrt, da bi imela Škofja Loka sredi 18. stoletja svojega zbiralca pisem, je propadel, ker bi s tem morali delati ovinek na poti Ljubljana–Kranj, pa tudi pošte je bilo v Škofji Loki premalo. Prvo poštno postajo med Ljubljano in Celovcem je imel Tržič, leta 1770 pa Kranj.

Škofja Loka je dobila prvo pisemsko zbiralnico leta 1841, vodil pa jo je Matija Porenta. Leta 1873 je pošta v Škofji Loki že imela okrog 2000 gl. prometa, približno polovico manj pa pošta v Železnikih. Od leta 1904 je poštna zbiralnica, od leta 1907 pa pošta v Sorici, slabše je bilo v Poljanski dolini, vendar so bili poštni uradi tudi tu že pred prvo svetovno vojno, in sicer v Poljanah, Gorenji vasi in Žireh. Poštne zbiralnice pa so bile še na Češnjici, Podlonku, Sorici, Zalem Logu, Dolenji vasi in v Lučinah. Poštni uradi so imeli po letu 1900 večkrat tedensko zveze tudi

z manjšimi kraji (Ojstri Vrh, Nemilje itd.).

Raba slovenskega jezika je bila tudi pri pošti včasih predmet spora. Občinski odbor v Škofji Loki je leta 1892 zahteval za svojo pošto slovenski ali vsaj dvojezični pečat.

Prvi telegrafski urad je leta 1863 dobil Tržič. Deset let kasneje so telegrafsko zvezali Staro Loko in Škofjo Loko. Telegrafski urad v Škofji Loki je bil v mestni hiši – na Placu. Telegrafsko sta bili že pred prvo svetovno vojno povezani tudi Selška in Poljanska dolina. Tudi telefonsko zvezo je imela Škofja Loka že pred prvo svetovno vojno.

Upajmo, da bo zanimiv in pregleden tekst Majde Žontar v kratkem objavljen.

Doslej smo mlajše generacije zelo malo vedele o notariatu. Naši kraji so ga spoznali med francosko okupacijo – v času Ilirskih provinc – in potem so se srečavali z njim od leta 1848 do konca druge svetovne vojne. Notar je bil oseba javnega zaupanja. Kako je bilo s to ustanovo v širšem okolju, posebej pa na Loškem, nam je zelo zanimivo pripovedoval arhivist v Zgodovinskem arhivu Ljubljana Žare Bizjak. V službi se posebej ukvarja s sodnimi in notarskimi arhivi. Zato pozna ta problematiko zelo dobro. Z notariatom so nekaj začelnjali že pod Maksimiljanom I. z zakonom leta 1512. Omenimo naj mimogrede, da so slovenski primorski kraji poznali notariat že v srednjem veku. Zakon leta 1802 je že ločil nesporne postopke od sodišč. Tu gre predvsem za promet z lastnino. Leta 1855 je izšel zakon o notarstvu, ki je bil spremenjen leta 1871. Notarja je določal za en sodni okraj ali za okoli 30 tisoč ljudi. Škofja Loka je imela svoj sodni okraj in je zato imela lahko svojega

notarja. Notariat v Škofji Loki so imeli v bistvu le štirje notarji, po številu pa sedem (Janez Triller, 1856–1890; Karl Hans, april–oktober 1890; Janko Globočnik, oktober–december 1890; Niko Lenček, 1891–1926; Karel Pleiweis, 1926–1927, Stevo Šink, 1927–1941, Niko ml. Lenček, 1941–1945).

Notarjevo delo so bile npr.: ženitne, posojilne, darilne, rentne in druge pogodbe, potrdila o doti, oporoške, izjave itd. Menijo, da je bilo od leta 1848 do 1945 v Sloveniji okrog 250 notarjev. Njih gradivo ni najbolj ohranjeno. Za loško območje pa lahko rečemo, da je gradivo ohranjeno sorazmerno dobro; vsega skupaj je okrog 20 % oz. skupaj okoli 100.000 notarskih listin ali drugače arhivsko povedano: notarskega gradiva za Loško je pet tekočih metrov.

Med loškimi notarji je Bizjak posebej predstavljal Janeza Trillerja, ki je sploh prvi notar, ki je objavil dvojezični razglas, torej tudi v slovenščini, ob začetku svojega dela leta 1856 v Škofji Loki. Iz raznih zapisov pa je moč razbrati, da je bil posebej priljubljen med notarji in ljudstvom Niko Lenček, ki je umrl leta 1926. Veljal je tudi za slovenskega strokovnjaka v pogodbenem pravu. Poročevalec je notariat ocenil kot temeljno sodno ustanovo in steber kapitalističnega pravnega sistema. Sicer pa se ves čas ni nekako vedelo, kam uvrstiti notariat, ali spada med privatne ali državne ustanove. Notariat je bil 17. novembra 1944 v Sloveniji uradno ukinjen, sedaj pa se v novi ustavi ponovno predvideva.

Za zgodovino Loškega ima še veliko neizkoriščenega gradiva Arhiv SR Slovenije. Vinko Demšar je povedal nekaj o fondu Deželnih stanov za Kranjsko. Za to so v tem arhivu naredili osebne in krajevne kartoteke. Za Loško pride v poštev kartoteka za obdobje od okoli leta 1520 do konca 17. stoletja. Gre za fascikle od št. 281 do 312 c. Opozoril pa je tudi na dve zanimivi knjigi. Prvo je knjiga v dveh delih sedaj že pokojne Majde Smole: Vicedomski urad za Kranjsko 13. stoletja – 1747, Cerkevne zadeve. Podrobnejši indeksi nam povedo, da je veliko krajev iz Loškega omenjeno večkrat v arhivu tega pomembnega urada. Druga knjiga pa je skupno delo več avtorjev, izšlo pa je v redakciji Marie Hornung in Alfreda Ogrisa: Wörterbuch der deutschen Sprachinselmundart von Zarz/Sorica und Deutschrut/Rut in Jugoslawien. Delo je izdal Archiv für vaterländische Geschichte und To-

pographie, založnik pa Geschichtsverein für Kärnten. Izšlo je leta 1983 v Celovcu. Prvi je raziskoval govor po Sorici in Rutu Primus Lesiak. Poleti 1918 je skupaj z dr. F. Kranzmayerjem ostal več dni v Sorici. Po smrti Lesiaka je delo nadaljeval sam Kranzmayer in leta 1944 prvikat poizkušal izdati slovar soriškega jezika in gramatike. Poizkus pa je v veliki meri v Celovcu uničil bombni napad. Že omenjeni avtor je navdušil za to delo Hornungovo, ki je imela že precej izkušenj z raziskavami raznih jezikovnih otokov in dialektov (Wörterbuch der bairischen Mundart in Oesterreich, narečje vzhodnega Tirolskega, Sappada in Karnien (Italia). Avtorica je tu povezala raziskave Kranzmayerja in H. Tschinkla. Slednji se je ukvarjal s kočevskim jezikovnim otokom. Zato je delo tudi s tega primerjalnega vidika zelo zanimivo in je pridobilo s tem na kvaliteti. Pri njenem delu pa ji je veliko pomagal, posebej še s svojim znanjem slovenskega jezika, Kranzmayerjev učenec Alfred Ogris, sedaj direktor Koroškega deželnega arhiva v Celovcu.

Obsega 31 strani uvoda; od tod do strani 187 je slovar, ima še 6 strani dodatka ter dva zemljevida obravnavanega območja. Obsega čez 6000 gesel (Stichwörter). Jezik tega otoka označujejo kot jezik kmečkega stanu in »stanoviten jezikovni muzej« (beharrsames Sprachmuseum). Zanimivo pri tem je, da Valvasor v svoji Slavi vojvodine Kranjske ne ve za ta jezikovni otok pod Ratitovcem in Rodico. Avtorji so seveda dobro poznali tudi govor soriških prednikov v Pustertalu. Avtorica je s svojimi študenti dunajske univerze zadnjič obhodila soriški in rutiški svet leta 1976. Za sam slovar naj povemo, da je pri vsaki besedi najprej iztočnica (Stichwort) v sedanji nemški obliki, nato sledi v oklepaju izraz v srednjevisoki nemščini in končno v fonetski obliki zapisan izraz v soriškem oz. ruskem dialektu. Pogosto je potem na koncu še stavek z uporabo obravnavanega izraza. Kot v šali je avtorica navedla, da še sedaj poznajo tu riman pregovor, ki je slovensko-nemška mešanica: »Naša švajne je imela ohte prajs, fire bele, štiri vajs!«

Na koncu nam je vodja Enote arhiva v Škofji Loki mag. France Štukl povedal nekaj o pomenu notariata na primeru Strahlove zapuščine v Stari Loki. Prebral pa nam je tudi starejši svoj zapis o pravnih zadevah p. d. Jamnikove tragedije pri sv. Barbari. Malo pred zadnjo vojno sta bila ponoči zverinsko

umorjena zakonca brez otrok na tej kmetiji. Zadevo je prevzel notar Šink, vendar je ni mogel dokončati zaradi vojne vihre, ki je tudi njega pregnala v Srbijo. Stvar se je vlekla na sodišču še ves vojni čas in se končala šele v petdesetih letih z veliko finančno škodo številnih in prej sprtih dedičev. Želeti je, da bo Štukl svoj zanimiv zapis o tem kmalu objavil.

Tudi ta Blaznikov večer je bil raznolik in zanimiv. Sodelavcev in poslušalcev je bilo ravno prav za okrogli stolp. Škoda le, da organizatorji prvega Blaznikovega večera še

niso pripravili magnetofonskega zapisa za objavo. Tudi ta zadnji večer je bil sneman kar dvakrat. Pripoved Majde Žontar o loški pošti je namreč snemala tudi novinarka Radia Žiri.

Večere želimo nadaljevati. Že sedaj lahko povemo, da smo že dogovorjeni za dva daljša prispevka: o zanimivi najdbi na Sorškem polju in o izseljeništvu iz Loškega. Potrudili se bomo še za druge teme in tudi za to, da boste pravočasno obveščeni.

Vinko Demšar